

Initiative

Michel Meier von der Gass
[Herausgewwer]

Dem Schegsbier soin Hamled

23. August 2009

Initiative Buchkultur

Ersch a mol a paar Seds zu dem Schdigg, wo jeda zu kenne mähnd un faschd kähna versthe konn, wie schun der Ben Jonson, en Dischdakolleg vum Schegsbier, g'sachd hodd: dem Schegsbier soin Hamled, so heeßd's imma widda, is des allaerschde Drauerschbiel, wo die gons Dragik vun dem monifeschd werd, wo ma de »moderne Mensch« odda de »neizeidlische Indellegduelle« nenne kennd. In Widdeberg, wo der Renaissongs-Humanismus nerdlich vun de Albe uff die Weld kumme un groß worre is, in dem allerselwe Widdeberg lessd der Schegsbier soin dänischer Brins in seiner Jugend lewe un schdudiere. Un dord lerne die große Brofessers wie der Melonschdon und die Onnere ihr Schdudende des schäne neie Weld- un Menschebild, wo se glaawe läßd, daß alles, wo in siwwe Daach g'schaffe worre is, schäh zommebasse un harmoniere duud un daß Männa un Weiwa vun dem gonse Gschaff die Greenung sin, weil se schdaag un schnell sin wie monsche Diere im Wassa un uff em Lond un weil se dozu donn a noch en Kopp un a Herz hawwe faschd wie die Engel, dodewege sie de Versuchungen zum Beese widerstehe un mid ihrm Verstond un G'fehl guud un lieb werre kenne.

Selles glorreische Humanismus-Greedo hod der Hamled, wie ma soine Worde im zwedde Uffdrid vum zwedde Akd endnemme konn, ongenumme, liebgewunne un, wie ma heidzudaach seschd, dodaal verimmalischd.

Verähfachd gsachd zeigd donn des gonse folgende Schauschbiel, warum der Hamled soi schänes Welt- un Menschebild als Drugbild erkenne muß un's donn dursch e gons onneres, a radikal skebbdisches ersedse duud.

Des gonse Uuhei fengd on, wonn'm Hamled in Widdeberg, wo der vielleischd noch hedd soin Dogder mache wolle, a Debesch zug'schdelld werd. In derre Debesch heeßd's, daß er glei hämkumme soll, weil soin Vadda g'storwe is. Un wann er donn noch ere longe Faad zu Lond un uff em Schiff endlisch hämkummd, is soin Vadda schun long unna da Erd un er mergd aa glei, daß des gonse Lond uff em Kopp stehd un nix mehr is, wie's emool gewese is. Un donn heerd ma de Hamled schun bald greine und schimfe: Noch eh, greind er, der Leicheschmaus kalt worre is, wo's nach der Beerdischung vun soim Vadda gewwe hodd, hodd soi Mudda soin Ungel, de Bruda vun soim Vadda g'heierd. Un jedsad hubbse und schlegge die zwee rum midenonner wie en geiler Hund un a leifische Hindin. Als em Hamled donn a noch der Geischd vun soim Vadda erschoind, wo em seschd, daß er ned vun erre Schlong gebisse, awwa vun soim Bruder mit Giffd ermord worre is, do gehd soi schänes Weld- un Menschebild zu Bruch. Un er glaabt imma mehr, daß die Leid Reschd hawwe, wo uns verzehle, daß des Lewe a Qual is un die Welt a stingische Hell, wo ned vun Mensche mit Verstond un mit Herz regiert werd, awwa vun Menner un Weiwa, die vor käm Verbresche zuriggschregge, weil se vun nix onnerem wie vun Geilheid un Machdgier gedriwwer werre, odda, wie die remische Filosofe g'sachd hawwe, vun ihra libido, genaua, ihra concupiscentia un ihrer ambitio.

SCHEGSBIER, SOI ODDA NED SOI

versio historica in lingua palatina

LIED I [FRONK ALLÄ]

[I, 2, 129 ff]

Hamled

Wonn doch des knaggisch Fleesch zergehe deed,
Wie Fedd zerschmelse imme heiße Dopp,
Odda der Eewische im Himmel drowe
De Selbschdmord ned vaweerd hädd un verboode.

Moin Godd, wie eglisch un wie schaal un leer
Is doch des gons Geduh do uff da Weld;
Pfui Deifel, her: die Weld is wie en Gadde,
Wo zwische Uugraud, wo wie dabbisch wuchad,
Nix wackse dud wie stinkische Pissnelge.

Wieso, frog isch, hodd so weid kumme misse:
Noch käh acht Woche dood, näh noch käh siwwa,
En Känisch wa moin Vadda wie sunschd kähna,
En Godd, verglische mid dem geile Sack,
Der wo moi Mudda jedsad mause dud.
Moin Godd, e Viech, wo käh Vanumpfd ned hodd,
Hädd länga g'flennd, gedrauerd un nix g'fresse
Wie die, wo jeds die Fraa is vun moim Ungel:
Kä Rickrad un nix hawwe, des heeßt Weib soi.
Des is ned guud un konn a ned guud werre –
Un weil isch schweige muß, zerreißt ma's faschd
moi Herds.

MONSCHDRÖSE AKKORDE

[I, 5, 10 ff]

Hamled-Senior

Isch bin, moin Sohn, da Geischd vum doode Hamled,
Verdommd dozu, die gons Nachd rumzulaafe
Un daachs muß isch uff gliehnde Kohle sidse
Bis daß moi Sindé, wo'sch ma uffgelaade,
Gons weggebronnd un aa vergewwe sin.

Un des is, weil moin gottverdommda Bruda –
Wo isch im Gadde nach em Middagesse
E bissel g'schloofe hab wie meistens imma –
Mir Lewe, Fraa un Zebda hodd endrisse,
Ohne daß isch do noch hedd beischde kenne
Un mit de heilsche Schderwesagramende
Fers ewsche Lewe fidd gewese wer.

A Schlóng, hods g'heese, hedd misch dood gebisse,
Awwa, moin Sohn, Du sollsch die Wahrheit wisse:
Die Schlóng, wo misch dem Lewe hod endrisse,
Die dreegd jedzad moi Kron un mausd moi Fraa,
Wo fria nie geil un imma zerdlisch war.

Hamled

Moin Godd, des gibds doch ned, des derfs nedd gewwe!

Senior

Wonn'd Mumm hosch in de Gnoche, duld des ned:
Loss moi schäh Bedd im Schloß von Helsinggöa
Käh Laga soi fer Sauerei un Uhzuchd.

Awwa, wie imma Du des räche dusch,
Vagreif Disch nedd, moin Sohn, on Doina Mudda,
Waard bis Gewissensbisse bei der kumme
Un aa die Schdroof vum himmlische Gerischd.

Jeds muß isch awwa los: der Morge kummd,
Des siehd ma, wonn die gläne Gliehwörn donse.
Ins Fegefeia muß isch donn zurigg.
Adee, adee, moin Sohn, vergiß misch nedd.

Hamled

Bei alle, wo im Himmel drowwe singe,
 Die Weld versaue un die Hell verdiene,
 Schwör uff moim deege isch: Dir Vadda gons alläh
 Will isch vun jedsad on moi Kraft gons widme,
 Bis daß der merderische Ehebrescher,
 Moin Deege bis zum Schafd in soim Kadaver
 Vun Aasgeia zerhaggd werd, bis nix bleibd,

Weil er im Schloof Dir Gift ins Ohr gegosse,
 Aus moina Mudda hodd a Hur gemachd
 Un aus moim Lond e Sodom un Gomorräh.

Nä, Vadda, glaab ma's, isch vergeß Disch ned.
 Vergesse un verbrenne awwa will isch,
 Die gonse filosofische Nodidse,
 Wo isch in Widdeberg als g'schriwwe hab,
 Wonn ma uns in da Vorlesung die Weld
 Hodd sehe losse wie a Paradies
 Un vun de Männer un de Weiwa g'sachd hodd,
 Daß alle guud sin odda werde kenne.

Der gonse Schmuuh fliegd raus jeds aus moim Kopp
 Und nix kummd noi wie des, wo Du ma lernsch:

Weiwa, des weiß isch jedsad, sinn wie Menna
 Un Menna kenne schlimme Schurke soi
 Ah wonn se leschle due faschd de gonse Daach.

Nochdeem der Hamled vum Geischd vun soim Vadda verzehld grigged hodd, daß soin Bruda soin Merder is, verheld er sisch wie en Schbion im eigene Haus. Er will rausfinne, wie alles kumme is, wer alles in den Mord verschdrigged is un wer dofu Kenndnis g'habbd odda schbeeder krigged hodd. Un weil er ned will, daß ma soi Absischde erraade konn, verhelld er sisch wie ähna, wo verrigged odda debressiv worre is. Soin Ungel un die onnere Hofleid solle nemlisch glaawe, daß er aus Drauer iwwa de Dod von soim Vadda un ah die gonse onnere Veränderunge soin Verschdond verlore hodd. Der Hamled verschbrichd sich dofu, fer gons harmlos g'halde zu werre un soi Widersacher so bessa ausschbioniere zu kenne.

DIVERTIMENTO BREUE

[II,2 115 ff]

Polonius zu Königin und Claudius

Soi Ergleerung fer de Wohnsinn vum Hamled,

FRANCO CANTAT CARMEN

Du konnsch am Lischd vun alle Sternle zweifle,
 Du konnsch a zweifle, daß die Sunn sich drehd,
 Konnsch glaawe, daß en Engel liege duud,
 Nedd awwa, daß moi Lieb fer Disch vergehdt.

Des Liewesliedl hod ma moi braaf Dochda
 Grad wo ses kriggd hod, glei zum Lese gewwe,
 Un alles, wonn er kumme is un gonge,
 Un was sich donn geduuh hod, wonn er do war,
 Des alles hodd ma moi gehorsam Medel,
 Haarkläh un imma uhverfelschd verzehld.

Un isch – weil isch en Vadda bin, der wees,
 Wer ihr seid un wer unseräna is –
 Hab ihr glei die Levidde donn gelese
 Un moi Ermohnung so in Worde g'sedzd:
 »Brins Hamled«, haw isch g'sachd, »is nix fer Disch,
 Des is en Monn, wo Känisch werre kann
 Un du bisch norre hald a klänes Medel.
 Un dodewege muschd aag Owachd basse,
 Un wonn er kummmd doi Dier verschlosse halde,
 Käh G'schengk ohnemme un kä Liewesliedel
 Un a dem Brins noch niddemol doi G'sischdl
 Im Fenschda zeige, wonn er schmuuse will.«

Un weil moi Jungfer-Dochda, Godd soi Donk,
 Mir, wo's druff onkummd, imma folge duud,
 Hodd sie dem Brins donn g'sachd, do laafd nix
 mehr.

Un der, sensiwel wie mir'n alle kenne,
 War nach zwee Daach dem Driebsinn schun verfalle,
 Hodd nix mehr gesse, viel zu wähnisch g'schloofe,
 De Schwindel kriggd, un is so runnerkumme,
 Daß er im Wohnsinn nur noch redde duud,
 Der jedsad rumschbuggd in soim schlaue Kopp
 Un Eisch un uns gons arg bedriewe duud?

Claudius zu Gertrud

Glaabd ihr, daß es des is?

Gertrud

Isch glaab des kummd schun hie, des kennd schun soi.

Claudius

Isch awwa bin noch ned gons üwwazeischd.

Drum muß isch des noch weida auskundschaaffde
 Un gugge, ob sisch's iwwabriefe lossd.

Hamlet, e Buch in der Hond, kummd – allä fer de
Zuschauer – in de Bligg. Ma siehd, daß er soi
Gegeschbiela belausche duud un a weeß, daß er
selwa belauschd und ausschbionierd werd.

Polonius

Der Brins gehd ofd als stundelong spaziere
Un hoggd im Hof rum, meischdens mid em Buch.

Claudius

Ja, des is wohr.

Polonius

Un weils so is, lessd sisch des arrongiere,
Daß, als wonns schiera Zufall wär, moi Dochda
De Brins do dreffe duud un mir zwee donn,
Im Hof hinna de Pfeila guud verschdeggegeld,
Die gons Begegnung iwwawache kenne.

Un wonn sischs donn ned zeigd, daß er sie liebd
Un, weil er jo vun ihr en Korb kriggd hodd,
Wohnsinnisch worre un gebliwwe is,
Wonn sisch des donn ned glaa erweise duud,
Donn will isch nimma Schdaadsmuinischda soi,
Ah wonn fers gonse Lond des en Verlusched wer,
Weil sobald käna misch erseddse kennd.

Claudius

Donn woll ma des brobiere, alla guud.

Mit Rosegrons und Gildeschdern kumme zwee weidere
Figure nach Helsinggör, wo Hamled ausschbioniere
solle. Glaudius hodd die zwee Komilidone vom
Hamled noch Helsinggör oigelaade, weil em des
redselhafde Verhalde vom Hamled Ongschd machd,
hinner wellem er wänischa a Liewesgrongkheid wie
a g'ferlische Agidadien gege ihm selwa vermude
duud.

MUSICA SERENA

[II, 2, 275 ff]

Hamled zu Rosegrons und Gildeschdern

Mir waare Froinde mol in Widdeberg. Drum liegd misch jeds ned on un gebd ma's zu: der Kähnisch un moi Mudda wisse ned, ob isch en eschda Irra bin odda de Irre norre schbiele du. Un dodewege hawwe die Eisch zwee vum weide Widdeberg herkumme losse. Ihr zwee, so deng isch, solld misch obserwiere un Ihne saache donn, was Sach is. Kumm, gebd's zu Froinde, sachd ma, isch hab reschd.

Gildeschdern

S'is woah, moin Brins, s'is grad so, wie ihr's sachd.

Hamled

Donn will isch Eisch jedsad ah ehrlisch sache, wie's um misch schdehe duud: S'is woah, isch hab, un weeß doch ned warum, seid isch hämkumme bin noch Denemarg, moin Frohsinn gons verlore. Un woah is aah, isch hab nix mehr gemachd: kä Spiel, kän Spord, kä Feschde un kä Reide.

Un woah is ah, isch bin schwermidisch worre, weshalb ma heid die gonz Weld, wo isch in Widdeberg als Wunnerwerg hab sehe lerne, als Wunnerwerg, wo schäh is, wo alles innenonnergreifd un ah guud zommebassd, weshalb ma die allerselb Weld heid vorkummd wie e hubblisches un forzdroggernes Wieschdelond, wo alles dood is.

Un ah der uhvergleischlich Himmel, des breschdische, mid goldene Lischda rausgebuzzde Dach iwwa da Weld, wo misch friea imma on die Baldaschiene in de große Kärsche erinnad hodd, des kummd ma jedsad aa vor wie e Abzugsglogg innere Großkisch, wo alles noch allem stingge duud un alles feddisch, babbisch un eglisch is.

Un der Mensch, des onnere Wunnerwerk vun der Schepfung: Wie edel mit soiner Vernunft! Wie uhbegrensd in soine Fehigkeide, mid soiner Beweglischkeid un soiner Krafd. In allem, wo er onpagge duud wie en Engel. In soinere Uffassungsgaab wie en Godd. Un dodewege die Groon vun der gonse Schepfung. Graad so hodd ma mir de Mensch sehe gelernd.

Awwa seid isch aus Widdeberg hämkumme bin, is ma der Engel – un Goddmensch zum Zerrbild worre: zum Monsta, solong isch en lewe seh un zum stauwische Bruda, wonn isch man dood denge duu.

Noch em Verlusched vun soim Weld- un Menschebild, sin'm Hamled schließlich ah Zweifel kumme, ob er glaawe konn, was er g'sehe und g'heerd hod in derre Nachd, wie em der Geischd vun soim Vadda erschiene is. Als filosofisch g'schulder Kopp, wo sisch iwwa Frooge wie de Zommehong vun Erkenndnis, Ressondimons un Indresse imma widda Gedongge g'machd hod, is em der Verdachd kumme, die gons neschdlische Erscheinung kennd em ah vun soinere Fandasie, wo mid em Deifel im Bund soi konn, vorgegaugelkd worre soi, weil soi Gedongge und G'fiehle, seid er widda dahäm war, um nix onneres gegreisd sin wie um soi Drauer iwwa de Verlusched von soim Vadda, soin Schock iwwa die Aldersgeilheid vun soinere Mudda und soin unbendischer Haß uff soin Ungel, wo er norre mit eme Sadür(XXX) vergleische konn, sellem Zwidderwese von Mensch un Geisbock, wo die Dischda, die Bildhauer un die Moler vun de Alde imma mid behufde Fieß un eme dauererrigierde Rieseschwans ins Bild g'sedsd hawwe. Die Onkunft vun ere Grupp vun Schauschbieler, wo der Hamled schun vun frieere Johre kennd, gibd'em die Idee oi, mid eme kläne, selwa g'schriwwene Headerschdickel, wo die Schauschbieler vor soim Ungel un soim Hofschdaad uffffiere kennde, soi Zweifel zum Schweige bringe zu kenne.

MUSICA THEATRALICA (JENIFER)

nach der Onkunfd vun de Schauschbieler

[II, 2, 582 ff]

Hamled

Grad ledschdin haww isch widda mol gelese
Vun Menna, wo en Mord begonge hawwe,
Wo känna noch nix hod gewußt dofu.

Wonn die in sohme Schauspiel g'sesse sin,
Wo ähner uffdridd, wo faschd's allerselwe
Duud, wie ses selwa aa verbroche hawwe,
Daß die des so ins Herz gedroffe hodd,

Daß se uffg'schbrunge sin aus ihrem Sessel
Un g'schrie hawwe: des is moi Verbresche,
Un sisch domid vor alle Leid verrade.

Un dodewege loss isch die Schauschbieler –
Den Tekschd schreib isch donn selwa noch heid
nachd –

Vor alle Hofleid un moim schlumme Ungel
Des spiele, wo isch vun moim Vadda weeß.

Un isch hogg misch donn so, daß isch soi G'sischd
Kla sehe konn, daß isch donn wees obs wor is,
Was mir der Geischd vum Vadda hodd verzehld.

Der Geischd nemlisch, wo isch do g'sehe hab,
Kennd a en Deifel soi, der, wie ma weeß,
Sisch leischd in jedi G'schdald verwondle konn.
Un weil isch, seid isch jeds widda daheem bin,
Misch schwach un luschdlos fiehl un melongkolisch,
Konn der misch leischd verfiere un verderwe.
Un dodewege muß isch sischa gehe:
Das gläne Schauschbiel, hoff isch, diend als
Schling,
Mit dem isch, Ungel, doi Gewisse zwing.

Der Polonius un der Glaudius hawwe inzwische die

Voraussedsunge fer die geblonde Begegnung
vum Hamled un der Ophelia g'schaffe, mid weller
se dem Polonius soi Theorie vun der Enschdeung
vum Halmled soim Wohnsinn aus Lieweskummer
üwwerbriefe wolle.

GEHEIMNISVOLLE HARMONIEN

[III, I, 28 ff]

Claudius zur Gerdrud

Loß misch un de Polonius jeds alläh,
Mir hawwe grad de Hamled rufe losse,
Damid er, wie wonns Zufall weer, d’Ophelia
Im Schloßhof dreffe un a schbresche konn.
Ihr Vadda un isch selwa wolle donn,
Vun der Empor aus horsche un a gugge,
Un donn endscheide, ob aus Lieweskumma,
Wie der Polonius mähnd, der Hamlet schbinnd.

Polonius zu Ophelia

Un Du, Ophelsche, laafsch jeds uff un ab
Un guggsch als ah in des Gebedsbuch noi,
Als wonn de zu doim Herrgodd redde deedsch.

Polonius zu Claudius

In Deggung, Majeschded, isch heer en kumme

Hamlet kummd. Un soi Geschdigg lossd erkenne, daß er
g’schnalld hod, was fer a Obserwadsion do laafd.

Hamled

Soi odda ned soi, hea, des is die Froog:
Obs sauwara un gschaida wer des gonse
Dreggschlaiderische Schiggsaal hiezenemme
Odda mim groose Briggel uf des Meer von Blooge
Wie dabbisch druffzeglobbe. Sterwe, schloofe,
Sunschd nix – un wisse, dass so’n Schloof
Des eew’sche Bibban un Gedreedewerre
Abschdelle duud. Des wer ma’n Genuß, hea,
G’falle deed ma des. Sterwe un schloofe,
Schloofe, vielleischd a droime: Awwa uffgebassd:
Wonn de die beese Droim bedengge duschd,
Die vielleischd kumme wonn’d schun nimma
schnaufschd,
Do hoggsch disch ershd mool hie. Des is es, hea,
Warum ma noch mid Grigge waida laafd.
Wer, froog isch, deed des gonse Graiz noch
schlebbe,

Den Drugg vun owwe un den scheele Bligg,
Die doofe Blunse un die gons Verachdung,
Die Uuvaschemdhaid uff de Ämda un
Des dabbisch rodzische Beamdevolk,
Wonn’d Ruuh hedsch noch ähm Stisch unna die
Haud,
Wärglisch doi Ruuh. Wer, froog isch noch emol,
Deed wie en Esel schlebbe, schdeene, schwidse,
Wonn ned die Ongschd, daß ebbes noch’em Dood
Noch kumme kennd in sellem Dooderaisch,
Wo’s kä Zurigg gibd, so en Bremsglods weer,
En Stobba, wo disch widda glaawe lessd,
S’is allweil bessa do wie d’wesch ned woo.
Un dodewege sin mia all so feig
Un die g’sund Gsichdsfaab vum em junge Globba
Werd faal un grie vom Griewle un vum Dengge.
Un schdadd mol rischdisch ähna druffzemache,
Fell’d dodewege widda alles flach
Un nix werd nix. Jetz awwa Owachd, hea,
Do kummd des schäh Opheelsche. Meedelscha,
Wonn’d widda beede duschd, beed a fer misch.

FRANCO CANTAT SECUNDUM CARMEN AMORIS

i.e. Greensleeves

Ophelia

Moin Brins, wie gehds, long hamma uns ned
g'sehe?

Hamled

Dongkschä, dongkschä, gons guud, gons guud.

Ophelia

Moin Brins, ihr habd ma als mol G'schengge gewwe,
Wo isch Eisch heid germ widdagewwe däd;
Isch bidd Eisch jedsad, nemmd se widda on.

Hamled

Nä, nä, isch hab Eisch gons b'schdimmd nie was gewwe.

Ophelia

Moin hochverehrda Brins, Ihr wissds nadierlich:
Ihr habbd ma Sache g'schengkt un ah Gedischde,
So zuggasißgehauchde, g'schriwwe als,
Daß mir do offd die Dräne kumme sin.
Der Duft is jedsad awwa gons verflooge,
Drum bidd isch Eisch, nemmd alles heid zurigg.
Weil Eier Herds hadd worre is wie Schdäh,
Drum bleiwe ah die G'schengge nimma schäh.

Hamled

Ihr ward ma's libbschde, s'isch noch nedd long her.

Ophelia

Bei God, moin Brins, Ihr habd's misch glawwe losse.

Hamled

Ihr hädd ma des uff kähn Fall glaawe solle,
Weil uff en alte Stomm konnsch gladd dreimol
E klänes, edles, zardes Pflenzel pfroppe,
Was schmecke dusch, is drodsdem's alte Hols.
Un dodewege saach isch das uhgschmingd:
Isch habb Disch nie geliebd.

Ophelia

Donn war des alles Lug un Drug, moin Brins?

Hamled

Hau ab und geh glei in a Nonnehaus. Warum solldsch Du
a Mudda werre vun Vabrescher. Isch selwa bin,
glaaw isch, ned gons verkorksd. Un drodsdem
haww isch Dinga schun gedreed,
wo bessa wer, ma hedd misch ned gebore.
Glaab käm vun uns un mir glei garned, Mädel.
Hau ab un geh noch heid noi in a Glooschda.

FRANCO CANTAT: ACH WIE SO DRIEGERISCH

SIN WEIWERHERDSE

Hamled

Äh Word noch, eh De geschd: Wo is doin Vadda?

[Die Frog vum Hamled gibd a Erklärung fer die
uff de erschde Blick schwer verschdendliche
Aggressivideed, mid weller der Hamled uff des
Ophelsche losgehd. Soi Grinde kennd ma wie
folgd zommefasse: Erschdens hod er midgriegd,
wie sisch die Ophelia vun ihm Vadda als Spidsel
hod insdrumendalisiere loss un sisch so geege
ihn g'stellt hod. Zum onnere sin em Hamled
wege der Aldersgeilheid un der meglische
Verschdrigging vun soiner Mudda in de Mord
an soim Vadda alle Weiwa verdeschdisch worre.]

Ophelia

Dahääm, moin Brins, der is gons b'schdimmd dahääm.

Hamled

Loss alle Diere vun soim Haus vernaggle,
Daß er donn norre in de eigene Wend
De Spiddsel fer de Känisch spiele konn.

Der Kenisch un Polonius kumme aus ihra Deggung vor.

Ophelia

O Himmel hilft, isch glaab der is verriggd.

Hamled

Un wonn de drodsdem glaabsch, daß heiern musch,
Donn heier ähna, wo schun närrisch is,
Weil Männa, wo im Kopp noch rischdisch sin,
Noch gons guud wisse, was fer wilde Monschda
Die Weiwa aus de Männa mache kenne ...
Hau ab jeds, mach die Fladda, geh ins Glooschda!

Ophelia

O Himmel hilf un mach en widda g'sund.

Hamled

Isch seh ah, daß Disch pudre dusch un schmingge
Un digg uffdraage dusch uf Gsischd un Hals.
Der liewe Godd hod Dir a Gsischdel gewe,
Wo schäh is un kä bissel Schmingge brauchd.
Du awwa molsch a onneres mid Schming,
Dänselsch fresch rum un lischbelsch wie e Kind,
Verschbodsch die onn're, wo nadierlich bleiwe
Un gibsch Doi Arrogons fer Uhschuld aus:
Hau ab, ich will dofuu jeds niggs mehr wisse
Doi gonse Ard hod misch verriggd gemachd.
Vun heid ab, saach isch, heird kähna mehr.
Die, wo verheierd sin, die kenne ruhisch,
Vun ähm Monn abg'sehe, so weidaleewe,
Die onn're bleiwe ledig, wie se sin.
Un Du hausch ab un gehsch ins Nonnehaus.

Ophelia

Der Hofmonn, Kriescher, Philosoph un Dischda,
Die Hoffnungsblum vum gonse Dänemarg,
Der Monn, der imma hod de Taggd ongewe,
Fer Weiwa un fer Menna Bliggfong war.
Der Dengga, Feschda, Ridda, Kawallia,
Is ferdisch, dursch de Wind un gons verriggd.
Un isch, wo ofd vun soine Komblimende
De sieße Honisch g'schleggd hab, bin alläh
Un uff da Weld die uhgliggeseligschd Fraa.

Claudius

Des is die Red ned vumme Liewesgrunge,
Was der so sachd, gehd in e onna Rischdung,
Un wenn soi Redd a bissel formlos is,
So heerd sicks a ned grad wie Irrsinn on.
Der Monn hodd, glaaw isch, ebbes uff da Seel,
Wo waggse konn un rischdisch g'fehrlisch werre,

Un dodewege haww isch misch enschlosse,
Glei morge ihn noch Englond fordzuschigge,
Um den Dribud zu fordre, wo ma uns,
Obwohl a fällisch is, noch nedd gezahld hodd.
Die Reis, die werd'em g'falle un mir ah.

Hamled, wo des nadierlich ah g'heerd hod, dengd sisch
jedsad glei, daß des a Himmelfahdkommando is.

EIN PAAR GEISTERHAFTE TÖNE

Jedsad kummd die geblonde Theader-Ufführung. Was der Hamled zum Horatio seschd, läßd noch ämol glah erkenne, was ma owe schun g'sachd hawwe: Hamled is ned norre uhsischer worre, was soi Weld- un Menschebild ongehd. Er verdraud a soinere Wahrnehmung nimma so rischdisch un faschd noch wänischa de Schlußfolgerunge, wo er draus gezooge hodd. Un dodewege soll em der Horatio boim Gugge un boim Dengge helfe.

[III, 2, 81 ff]

Hamled zum Horatio

Heid owend werd a klänes Schauschbiel gewwe,
Ähn Uffdridd dodrin zeigd faschd s'allerselwe,
Wo ma der Geischd verzehld hodd vun moim
Vadda.

Wonn Du den Uffdridd kumme siehschd, donn bass
Uff wie en Luggs, was donn moin Ungel machd.

Wonn er soi Schuld donn nedd verrade duud,
Donn is moi gonsi Dheorie nix werd.

Donn war der Geischd, wo isch nachds g'sehe hab,
Nedd der vum Vadda, awwa vun em Deifel,
Wo misch verwirre un verderwe will.
Un alles, was isch jeds zu wisse mähn,
Is nix als Oibildung un Vorurteil.

Drum bidd isch Disch noch ähmul gons inschdändisch:
Nimm's G'sischd vum Känisch glei scharf ins Visier
Un loss uns donn vergleische, was Du dengksch
Un was isch dengk iwwa soi Mienespiel.

Noch der Uffführung

MUSICA JOCOSA:
DER RADDEGIGGEL VUN DA KHODDELGASS

[III, 2, 296 ff]

Hamled zum Horatio

Horatio, Du, moin Beschda, jeds konn isch
Gladd dausend Pfund druff wedde, daß der
Geischd
Mit kähna Silb misch ongelooge hod.
Hosch Du des aah gedengkd?

Horatio

Des haww isch gons genau so g'sehe, Brins.
Soi Mienespiel, wo ma's Vergifde g'seh hod,
War fer soi Schuld de glasglaare Beweis.

MUSICA SANCTISSIMA

S' Ave Maria vun J. S. Bach

Der Känisch is in Ponik aus em Dheader rausgschdärzd
un in die Schloßkabell geronnd

Monn, moi Verbresche stingd zum Himmel nuff,
Wonn isch doch wännigschdens mol beede kennd,
Awwa isch konns ned, geschdern nedd, nedd haid.
Un's is a glaah, des Beede ded nedd helfe,
Weil isch zwee Sache will, wo nedd midnonna gehe:
Vergewung fer de Gifdmord an moim Bruda
Un doch moi Groon un a moi Känischin behalde.

Was konn die Buuß erreische vun em Monn,
Wo alles b'halde will un nix bereie konn.

Un doch, brobiere will ischs jedsad glei:
Will nunna uff die steife Gnie glei falle
Un gugge ob moi eisehaddes Herz
Weich werre konn wies Ärschel vum e Saigling ...
Vielleischd werd doch noch alles widda guud.

Noch dem kaodische Abbruch vun dem Dheaderschdigg
is der Hamled vun soinere Mudda in ihr klänes
Schlofzimma beorderd worre, wo se'n, wie ma
speeda sehe werre, zur Redd schdelle will. Uff em
Weg dohi kummd er on der Schloßkabell vorbei, wo
er de Claudius gniee siehd.

EIN PAAR AKKORDE, DIE AUFREGUNG UND KAMPFESLUST SUGGERIEREN

Hamled

ziehd soin Deege

Jeds, wo er gnied un eifrisch beede duud,
Jeds kennd ischs mache un jeds mach ischs ah,
Un ab wie nix fehrt der glei in de Himmel
Un ah moin arma Vadda is gereschd.

Awwa jeds merk isch doch: do is was faul:

Der Drecksagg machd moin Vadda dood mit Gift
So daß der nimma beischde kunn un nix
Un dodewege fer wie weeß ned long
Im Fegefeia schmachde un nachdwondle muß.

Un isch, soin Sohn, soin allaänzigschda,
Schick den Vebrescha in de Himmel nuff.
Nä, nä, des konns ned soi ...
Des wär jo e Belohnung un kä Schdroof.
Un Rache kennd ma des jo a nedd nenne.

Wards abb, moin Deege, un schdoß erschder zu,
Wonn er in Raasch is odda schdoggbesoffe,
Odda, des wer de rischdische Momend,
Wonn er, als wers a Schdud, moi Mudda reide
duud.

Donn hagg isch em moin Deege in die Ribbe,
Un mit ääm Fußdridd kigg isch en durschs
Fenschda,
Vun wo er donn koppiwwa fliege kunn
Bis nunna in die allerinnerschd Hell
Un schmachde do in alle Ewischkeid.

Hamled gehd gons leis riggwärds widda aus da Kabell
raus

Glaudius

Moi Worde fliege nuff, moi Herz bleibd unne,
Kä Word alläh hod je der Himmel g'funne.

MUSICA: ACH WIE SO DRIEGERISCH SIN ...

Soll korreschbondiere mid dem erschde Mol,
wo des Liedl zu here war

[III, 4, 23 ff]

In der Känischin ihrm gläne Schlofzimma

Gertrud

Hamled, Du hosch doin Vadda schwer beleidischd.

Hamled

Mudda, Du hosch moin Vadda schwer beleidischd ...

[Was uff die Fordsedsung vun dem aggressive
Wordweggsel folgd, is a Gezeeda un a Hondgemenge
zwische Mudda un Sohn, wo im a Hilfeschrei vun
der Känischin gipfle dud. Der Polonius, wo sich
als Beschidser un Beowachder hinner'm Vorhang
verschdeggd hod, fängd donn on, nervees rumzuzabble.
Wie der Hamled siehd, wie sisch der Vorhong an änare
Schdell bewegd, dengkd er, soin Ungel ded dohinna
schdehe un schdoßd soin Deege durch de Vorhong. Glei
druf, herd er, wie en schwerer Monn hiefalld.]

Gertrud

Oh weh, moin Sohn, was fer an schlimmer Schlach!

Hamled

Isch hab gedengkd, isch hädd de Känisch do
Hinnerem Vorhong graschble g'herd un g'sehe,
hebd der Vorhong uff, entdeckt Polonius

Gertrud

Oh weh, was fer en bludischa un uubedengda Stoß!

Hamled

Bludisch is wohr, doch lengschd ned halb so schlimm
Wie'n Känisch morde un soin Bruda heiern.

Gertrud

En Känisch morde?

Hamled

Des is egsagd des, wo ich g'sachd hab, Mudda.

[zu dem toten Polonius]

Du arma, indrigonda Debb, leb wohl.
Ish hab Disch leider fer de Känisch g'halde.
Grein ned un find Disch mit doim Schicksal ab,
Jedsad, wo'd g'sehe hosch, wie g'fehrlisch's is,
Diener ze soi vun em korrubde Känisch
[lossd de Vorhong falle]

[zu soina Mudda]

Un hehr jeds uff, Doi Hend so wild zu ringe,
Bleib hogge, hald doin Mund un heer ma zu.

Gertrud

Was haw'n isch verbroche, daß Du glaabsch,
Du kennschd mit doina Mudda so fresch redde?

Hamled

Isch will da saache, Mudda, was es is.
 Was Du verbroche hosch, dreed alles rum:
 Die Weiwascham laafd naggisch rum un grinsd,
 Die Siddsamkeid lernd liege wie gedruggd,
 Die Blume uff de schäne Weiawonge
 Verwondle sich in digge Eiderpiggel;
 Was ma mol g'schwere hodd an soiner Hochzeid,
 Is wenscha werd wie'n Schwur vun em Verbrescher;
 Die Seel werd rausgerisse aus em Kerwer,
 Vum Beede bleibd niggs iww'risch wie en
     Wordschwall;
 Des G'sischd vum Himmel fängd zu Gliehe on
 Un ah der gonse Erdball schwidsd so arg,
 Un siehd so aus, wie wonn er berschde mißd,
 Un on de jingschde Daach alläh noch dengge
     kennd.

Gertrud

Moin Godd, was fer a Sind kennd des wohl soi,
 Wo so laud brille duud un dunn're läßd?

Hamled

Kumm her un guck Der die zwee Bilda on,*
 Die lewenseschde Bilda vun zwee Brieda:
 Guck jeds emohl wie schäh des G'sischd do is,
 Des G'sichd vum Hamled, moim gelibbdie Vadda:
 Die Logge schäna wie die vum Abbollo,
 So herrlich wie boim Jubidda die Stern
 Reschbeggdgebiedend wie beim Mars die Aache,
 Die uffreschd Haldung schdols wie boim Mergur,
 Wonn er grad uffsedzd uff em heggschde Berg.

Des, un kä bissel wänischa, glaabs norre,
 Des war moin Vadda un doin edler Monn.

Un jedsad gugg a glei de onna on:
 Mid erre Frads, wo'd denksch, jeds kods isch glei,
 Hoggd die verdammde Wildsau uff em Drohn.
 Hosch Du käh Aache mehr im Kopp, hea, Mudda?
 Isch habs ned g'schluggd un konns a heid ned
 schlugge,
 Daß vun dem Goddmensch uff soim Berg do
 drowwe,
 Du in den Sumf do nunna mache wolldsch,
 Um do mit derre Wildsau rumzuwuhle.

Vun Lieb, moin Godd, konn do kä Red mehr soi,
 Alläh die Geilheid - wo ma dengge solld,
 Daß norre die gons Junge hämg'suchd werre -
 Alläh die hodd Dir de Verschdond genumme
 Un ongezeddeld in doim Bauch a Meuderei,
 Wo alles, Scham un Onschdand unnadriggd hodd.

*[Der Hamled zwingd soi Mudda, des Pordrä vun soim Vadda, wo er selwa als Amuled um de Hals henge hod, mid dem vum Glaudius zu vergleische, wo soiner Mudda zwische de Brischd bombeld.]

Gertrud

Isch fleh Disch on, moin Sohn, sach niggs mehr jeds:
 Du hosch moi Aache so verdrehd nach inne,
 Daß ich moi Seel un dord die schwarze Flegge,
 Wo imma bleiwe, jeds alläh noch seh.
 Un ah moi Herds des field sisch on wie g'schbalde.

Hamled

Wonns g'schbalde is doi Herds, donn konnsch jo jeds
 Die schleschda Helft glei uff de Mill nuff schmeiße,
 Un mit der guude Herdsenshelfd schun bald
 E neies Lewe ohne Schond erreische.
 Gud Nachd. Un bleib alläh heid in doim Bedd,
 Duh so als wärsch näd geil, a wonn D'es bisch.
 Verzischd heid nachd in jedem Fall uff Seggs.
 Un, glaab mas, morge werds schun leischda soi
 Disch zu endhalde un donn imma leischda.
 Un jedsad, Mudda, nochemol gud Nachd. -
 Hadd muß isch soi, damid isch guud soi konn.
 es fengd schlamm on, un schlamma noch werds
 kumme.

Gertrud

Was soll isch jedsad mache?

[Hamled reagiert mid Wud un Endrischdung uf die Froog von soiner Mudda, weil sie em zeigd, daß se so guud wie niggs vun soiner longe Red verschdonne hod oder verschdehe gewolld hod.]

Hamled

Uff kän Fall des, wo isch Eisch g'heiße hab:
 Lossd vun dem machd- un weiwergeile Merder
 Eisch ruhisch widda neulogge ins Bedd,
 Lossd Eisch mit Wolluschk in die Arschbagg gneife,
 Soi klänes Meisel nenne un am End,
 Wonn er donn puderrod, naßgschwidsd un schlaff
 Vun Eisch ablossd un uff de Rigge rolld,
 Donn kennd er'm jo die gons Sach glei vergliggern,
 Ihm saache, daß ich gar kähn Irrer bin,
 De Irrsinn norre spiele duh aus Lischd.
 Des wär schun guud, wonn Ihr'm des glei verzehld
 ...

Gertrud

Moin liewa Sohn, selbschd wonn er kämd ins Bedd,
 Verraade kennd isch Disch im Lewe ned.

[Noch der waage un waggliche Soldaridädsbekundung vun soiner Mudda briefd der Hamlet e zweddes Mol was an ihr'm Verschbresche dron is. Er schbrischd soi Mudda uff soi "Englandmission" on, weil er rausfinne will, ob se dadseschlich ohnungslos is, odda ob se den mörderische Blon vun soim Ungel a unnaschdidse duud.]

Hamled

Isch werd noch Englund g'schiggd – des wersch schun wisse?

Gertrud

Jeds felld mas widda oi, des is beschlosse worre,
 Moin Godd, wie haw isch des vergesse kenne.

Hamled

Isch weeß, zwee Briefe gibds, mid Waggs versiegeld
 Un moi zwee Widdeberg-Kommilidone
 Wo isch verdraue duh wie zwee Gifdschlönge,
 Die solle dofir sorge, daß ma mir
 De Kopp abhaggd, wie's in de Briefe schdehd.
 Der Schuß awwa kennd a noch hinne gehe,
 Des wer a Buweschdigd, des deed ma g'falle.

**FRANCO CANTAT VOCE FRAGILLISIMA CARMEN
LAMENTATIONIS AMORISQUE SEQUENTEM**

Ophelia hodd iwerm Dod vun ihm Vadda, der Drennung
vun ihm Bruder, wo nach Paris gonge is, un der
Zuriggweisung, wo se vum Hamled erfahre hodd,
de Verstond verloore un irrd jedsad nach der Abreis
vum Hamled, wo de Irre g'schbield hod, als eschde
Irre im Schloß rum.

Ophelia

singd

Wie soll isch je moin liebschda Monn
Vun onn're unnerscheide?
Isch glaab, er hodd Sandale on
Un laafd mid Huud un Schdaab.

Ach, long schunn is er hie und dood
Long schunn, du armes Medel,
Un wo soi Fieß sin is an Schdäh
Un wo soin Kopp en Raase.

Soi Schderwehemmd war weiß wie Schnee,
Mid Blimsche schäh verzied,
Soi Liebschde, wonn er g'schdorwe is,
Die hodd kähn Schmerz verschbierd.

Känisch

Sach ma, wie gehds Eisch heid, Ophelsche?

Ophelia

Gud gehd mas, Godd vergellds. Die Leid sache: die Eil,
der Vochel, wo soin Kopp so doll drehe konn, war
a Beggersdochda. Moin Godd: mir wisse, was ma
sin. Awwa mir wisse ned, was ma werre kenne.
Gesegnede Mahlzeid.

Känisch

Isch glaab die schbield uff ihm Vadda on. Odder uf de
Hamled. Odder uf ihm Bruda

Ophelia

Duud ma'n G'falle un lossd uns nimma driwwa redde.
Awwa wonn ma Eisch frogd, donn sachd niggs wie
selles:

ZWETTES LIED VUN DER IRRE OPHELIA

**MELODIE: ACH ISCH HAB SE JO NUR
UF DIE SCHULDA GEKISSD**

Un morge, am Sangkd Valendins – Daach
Kumm isch gons frieh gelaafe,
Als Jungfrau zu doim Fenschde hie,
Do wersch Du wohl noch schloofe.

Do zieh isch moi schä Gleedl on,
Des korze, ned des longe.
Als Medel bin isch zu der noi,
Als Medel nimma gonge.

Bei Jesus un Sangkd Caridas,
Erschd duhn se so galond,
Donn awwa losse s'es ned soi,
Die Buwe, 's is a Schond.

Sie seschd: "eh Du's erzwunge hosch,
Hosch'd ma die Eh' verschbroche".
Er seschd: "des hosch verwirgd, weil Du
Bisch in moi Bedd gegroche.

V, 2, 290 ff
Der Endkompf

Im **ledschde Aggd** siehd ma de Känisch gons verschdeerd vor Ongschd, daß soi Verbresche uffdedeggd und geräschd werd. Der Hamled is aus Englond zurigg, wo ma ned ihm, awwa soine Begleider de Kopp abg'haggd hodd. Aus Baris is a der Laerdes zurigkumme, weil er g'herd hod, daß soin Vadda erschdoche worre is. Zu allem Uuglick is des wohnsinnig worrene Ophelsche a noch ins Wassa gonge.
Weil der Laerdes zuerschd glaabdt, der Känisch hedd soin Vadda erschdoche, rennd er mid ere halwe Hunnerdschafdt die Schloßdiere oi, um de Känisch feschdzunemme un zor Verondwordung zu ziehe. Awwa donn gelingds dem Känisch, de Laerdes zu iwwazeische, daß sowohl am Dood vun soim Vadda wie am Dood vun der Ophelia niemand onnerer wie der Hamled schuld is.

Sobald's dem Känisch gelunge is, die Aggressione un die Rachgier vum Laertes vun sisch uff de Hamled umzulengge, endwiggeld er donn – mid Wisse vum Laerdes – noch emol en merderischer Blon, um de Hamled aus der Weld zu schaffe. Er arrongschierd a Feschddurnier zwischem Hamled un'em Laerdes als schbordliche Veronschdaldung fer de gonse Hof. Weil er awwa weebt, daß der Laerdes gege de Hamled beim Feschde so guud wie käh Schons hodd, lossd er de Deege vum Laerdes schaafmache un ah noch mid deedlischem Gifd brebariere. Un weil a die zwee merderische Monibuladsione soi Ongschd, des gonse Ding kennd drobsdäm schiefgehe, noch imma nedd zum Schweige bringe, schdelld er a noch an vergiffdeder Schobbe hie, wo er dem Hamled zwische de Feschdrunde zur doodsischere Erfrischung onbiede will.

HIER

E MARDSIALISCHE MELODIE G'FOLGD VUN EM
BEKONNDE DRAUERMODIF

Känisch

Machd jedsad mol a gläni Paus un dringd was.
Die Perl, Hamled, moin Sohn, die is fer Disch,
Gebd'em de Bescha riwwa, uff doi Wohl.

Hamled

Isch feschd erschd noch den Gong – stell'en do hie
[sie feschde]
Des war en zwedder Dreffer, haw isch reschd?

Laertes

En zwedder Dreffer wars, des gew isch zu.

Känisch

Gugg norre, Gerdrud, unser Sohn gewinnd.

Känischin

Gugg wie er schwidsd un hescheld wie en Hund;
Do is moi Daschedüschen, wisch doi Schdirn.
Moin Sohn, doi Mudda dringd jeds uff doi Glick.
[Sedsd de Gifdbescher on de Mund un dringd]

Hamled

Moi guddi Mudda.....

Känisch

Gerdrud, dringk nedd!

Känischin

Kumm loss misch doch. Isch bin so dorschdisch worre.

Känisch

[beiseid]

Die dringkd vum Kelsch, wo isch des Giffd noi hab.
Zu schbeed, zu schbeed.

Hamled

[zu soiner Mudda]

Isch konn jeds noch ned dringge, awwa glei.

Känischin

Loss misch doi G'sischd a bissel drogge dubbfe.

Laertes

Jedsad, moin Känisch, lond isch glei en Dreffer.

Känisch

Isch glaabs schun nimma, daß d'en dreffe konnsch.

Laertes

[beiseid]

Faschd gehd ma des schun gegen moi Gewisse.

Hamled

[zu Laertes]

Kuum jeds zum dridde Gong un mach kä Zigge.

Schdoos endlich zu, her, zeig ma, was de konnsch,
Un mach misch nedd zum Labbeduddel, her.

Laertes

Wards ab, jeds schbringsch ma glei iwwa die Gling.

Sie feschde mid aller Grafd. Der Laertes schdeeßd'm Hamled soin Deege in die Ribbe. Der Hamled, stocksauer, weil er die schaafgemachde Gling vum Laertes nadierlisch bemergd hod, schmeißd soin Deege uff de Bode un reißd dem dodal verbliffde Laertes soiner aus der Hond. Der Laertes is jedsad gezwunge, dem Hamled soin Deege uffzuhewe un mid dem weiderzukemfe.

Känisch

Kumm, drennd die zwee, die sin jo gons in Raasch.

Hamled

Nä, nä, ähn Gong noch, donn awwa is Schluss.

Sie feschde noch emol. Derweil brischd die Känischin zomme

Osrick

Helff doch mol ähna do der Känischin!
Un ihr zwee heerd jeds uff! Er drennd die zwee

Horatio

Die bluude alle zwee – wie gehds Eisch, Brins?

Osrick

Un wie gehds Eisch, Laerdes, wie siehds aus?

Laertes

Mir gehds nedd onnerschd wie dem dumme Kerl,
Der wo e Fall stellld un donn selwa noidabbd.
Er brischd zomme

Hamled

Un wie gehds Dir, moi Känischin un Mudda?

Känisch

Die is, weil se käh Blud ned sehe konn,
In Ohnmachd g'falle, awwa des machd niggs.

Känischin

Nä, nä, moin liewa Sohn: des war der Woi,
Fer Disch beschdimmd un misch hodd er
vergiffded.

[Sie schdirbd in soine Arme]

Hamled

Oh, Schurgarei, lossd alle Düre schließe,
Un suchd ma den Verbrescha iwwerall.

Laertes

Do steggd er, Hamlet: Du bisch ah verloore,
Kä Middel uff da Weld konn Disch noch redde,
Zu lewe hosch grad noch e halwe Schdund.
In Diner Hond helldsch Du die Merdergling,
Ongschbidzd un noch vergifded: un a misch
Hod die selb Kling verwischd. Drum ligg isch do
Un schdheh aa nimma uff; vergifded is
Leida Doi Mudda ah, die herrlich Känischin,
Vum Schobbe, den wo Du hedsch dringge solle.

Isch konn jeds nimma, awwa ähns musch wisse:
Fer alles hodd alläh der Känisch schuld.

Hamled

Ongschbidzd un noch vergifded: Jeds bisch Du dron!
[Stischd dem Känisch durch die Ribbe bis zum Schaffd]

Känisch

Moi Froinde un moi Leibwach, kummd doch her
Un helft ma uff, isch bin noch lengschd ned dod!

Hamled

[Reißd dem Känisch's Maul uff und läßd'm de gifdische
Woi in de Hals laafe]

Dringk eggs Du geiler Sack, Du Massemerder,
Un schmoor fer eewisch in der Hellegluud.
[Der Känisch schdirbd]

Laertes

Des g'schied'em reschd, daß er den dringge muß,
Den Woi mid Gifd, wo der fer Disch gemischd hod.
Un mir zwee, edler Hamled, sollde uns
Vergewwe gegeseidisch eh ma sterwe:
Moin Dood un ah der Dood ned vun moim Vadda
Sin ned doi Schuld, schuld is alläh der Claudius,
Wo, machdgeil wie er war, alles zerschderd hodd.
Un daß Du, edler Hamled, sterwe muschd,
Isch bid Disch, leg a des ned mir alläh zur Laschd.

A PAAR TAGDE AUS EM MOZARD SOIM REQUIEM

Hamled

Der Himmel konn der des beschdimm'd verzeie.
Isch selwa merg: der Dood schded schun vor mir.
Beglagenswerde Känischin, adieu ...
Äh Gligg, Horatio, daß Du lewe bleibsch,
Un alle, wo die Wahrheid wisse wolle
Verzehle konnsch, wer Doin Froind Hamled war.